

C.J. Tudor

De dwaling

A.W. Bruna Uitgevers

Hannah

Het alarm van een horloge ging af. Er ging iemand over zijn nek. Luidruchtig, dichtbij. Een aantal mensen lag in vreemde, onmogelijke houdingen over de losgerukte stoelen van de touringcar. Bloed klonterde in hun ogen samen en droop uit hun openhangende monden.

Hannah nam dit zonder emotie in zich op, onbewogen. Dat was haar vaders karakter dat de overhand nam, zou haar moeder hebben gezegd. Altijd in staat om afstand te nemen. Soms maakte dit gebrek aan empathie het leven moeilijk. Andere keren, zoals nu, was het een nuttige karaktertrek.

Ze maakte haar veiligheidsgordel los en kwam overeind uit haar stoel. Het feit dat ze de gordel om had gehad, had waarschijnlijk haar leven gered toen de bus kantelde. Hij was op de steile helling twee keer over de kop geslagen, wat het grootste deel van het bloedbad had veroorzaakt, en was daarna zacht, half op zijn zij, in een sneeuwhoop tot stilstand gekomen.

Ze had pijn. Blauwe plekken, schaafwonden, maar ze leek niets te hebben gebroken. Geen zware bloedingen. Ze zou natuurlijk inwendige verwondingen kunnen hebben. Dat was onmogelijk te zeggen. Maar voorlopig, op dit moment, was alles prima. Of zo prima als mogelijk was.

Anderen bewogen zich. Hannah hoorde gekreun, gehuil. Het rondgeslingerd worden was voorbij, voorlopig. Ze keek in de bus om zich heen, nam de situatie in zich op. Er waren een stuk of tien studenten aan boord. Ze hadden eigenlijk

niet zo'n grote touringcar nodig gehad, maar dit is wat de Academie had geregeld. Ze ging ervan uit dat de helft van de studenten dood was, voornamelijk degenen die hun gordel niet hadden omgedaan.

Er was nog iets, dacht Hannah, terwijl ze de situatie in zich opnam. Een probleem dat ze nog niet helemaal begreep. Buiten een sneeuwstorm, de touringcar op zijn kant en half begraven in een sneeuwwhoop. Wat was het? Haar gedachten werden onderbroken door een stem, die schreeuwde: 'Hé. Hé! Kan iemand me helpen? Mijn zus, ze zit vast.'

Hannah draaide zich om. Achter in de bus zat een te dikke jongeman met een enorme bos donkere krullen over een gewond meisje gebogen, en hij had haar hoofd op zijn schoot gelegd.

Hannah aarzelde. Ze hield zichzelf voor dat ze net bij zinnen aan het komen was, zich klaarmaakte om iets te doen. Niet dat ze hoopte dat iemand anders overeind zou komen, iets zou doen, zodat zij niets zou hoeven doen. Ze hield niet van intiem fysiek of emotioneel contact. Maar er was niemand anders in staat om hulp te bieden en aangezien ze medische kennis had, was het haar plicht. Ze begon langzaam naar achteren te lopen, onhandig, en liep struikelend door het scheef hangende middenpad, waarbij ze over de lichamen moest stappen.

Ze kwam bij de man en zijn zus. Ze kon meteen zien dat het meisje, zoals ze dat in films zeiden, het niet zou halen. Dit had niets te maken met de dingen die Hannah in de klas tijdens haar medische opleiding had geleerd. Het was gewoon een simpele, eerlijke, instinctieve reactie. Hannah was er vrij zeker van dat de broer van het meisje het ook wist, maar hij klampte zich vast aan hoop, zoals mensen in dit soort situaties doen, omdat dat het enige is wat ze nog hebben.

Het meisje was knap, met een bleke huid en dik, golvend, donker haar. Het soort haar waarvan Hannah altijd had gehoopt dat zij ermee gezegend zou zijn geweest in plaats van

de fijne, muisachtige slierten waarmee ze niets kon beginnen en die ze ten slotte altijd in een slordige paardenstaart knoopte. Hannah realiseerde zich dat het waarschijnlijk raar was om jaloers te zijn terwijl het meisje lag dood te gaan, maar de menselijke geest was onvoorspelbaar.

De ogen van het meisje waren glazig geworden, haar ademhaling was oppervlakkig en piepend. Hannah zag dat haar linkerbeen bekneld zat tussen twee stoelen die door de klap in elkaar waren gedrukt. Een hoop verwrongen metaal en verbrijzelde botten; ze had waarschijnlijk meerdere botten gebroken. Maar het bloedverlies was het grootste probleem en dat was nog afgezien van de piepende ademhaling van het meisje, waardoor Hannah ervan uitging dat ze waarschijnlijk nog andere, minder zichtbare verwondingen had. Van de soort die je de das omdeden. De Britse prinses – Diana – was gestorven aan een kleine scheur in het bloedvat van haar long, waarvan niemand wist dat ze daardoor langzaam doodbloedde.

‘We moeten haar been loskrijgen,’ zei de man. ‘Kun je me helpen om die stoel weg te trekken?’

Hannah keek naar de stoel. Ze had hem kunnen zeggen dat het geen verschil zou maken. Ze had hem kunnen zeggen wat het beste was wat hij kon doen: de tijd die ze nog had bij zijn zus blijven. Maar ze herinnerde zich wat haar vader haar had gezegd: ‘In extreme situaties kan het gevoel dat je iets doet een psychologisch verschil maken, zelfs als het geen enkel verschil voor de uitkomst maakt.’

Ze schudde haar hoofd. ‘We kunnen die stoel nog niet weghalen.’

‘Waarom niet?’

‘Dat ding is misschien de enige reden dat haar been niet nog harder bloedt.’

‘Wat moeten we dan?’

‘Draag je een riem?’

‘Eh, ja.’

‘Ik wil dat je die afdoet en hier een tourniquet maakt, hier boven de knie. Daarna kunnen we proberen die stoel weg te halen, oké?’

‘Oké.’ Hij keek glazig uit zijn ogen, maar begon toch onder zijn jas te frummelen om zijn riem los te maken. Zijn buik bulkte over zijn broek. Zijn zus staarde omhoog, haar lippen bewogen maar hadden niet meer de kracht de woorden te vormen. Elke vezel in haar lijf concentreerde zich op het verzet tegen de pijn, op het happen naar die vitale lucht.

‘Je lijkt me nog wat jong voor een arts,’ zei de man, terwijl hij haar zijn riem gaf.

‘Medisch student.’

‘O, oké.’ Hij knikte. ‘Uit de groep van Grant.’

De Academie was niet gespecialiseerd in medicijnen. In het algemeen was deze gespecialiseerd in ouders die rijk genoeg waren om een obsceen dure universitaire opleiding voor hun kroost te financieren. Maar een paar jaar geleden was de Academie door het Departement uitgekozen als de locatie voor een nieuw, medisch onderzoekscentrum. Er was een nieuwe vleugel gebouwd en professor Grant, een van de meest vooraanstaande virologen ter wereld, was aangesteld om de ontwikkeling ervan te overzien. En nu werden er briljante, jonge studenten van over de hele wereld geselecteerd om aan de afgelegen campus boven op de top van een berg te studeren.

‘Draai die riem hieromheen,’ instrueerde Hannah. ‘Trek hem heel, heel strak aan. Prima. Goed zo.’

Het meisje kreunde een beetje, maar dat was een goed teken. Als ze nog voldoende bij bewustzijn was om pijn te voelen, waren haar hersenen nog niet uitgeschakeld.

‘Het is goed,’ fluisterde de man in het haar van het meisje, terwijl hij een lok van zijn eigen donkere manen achter zijn oor deed. ‘Het is goed.’

‘Goed,’ zei Hannah. ‘Laten we proberen dit op te tillen.’

De man legde het hoofd van zijn zus voorzichtig neer en hielp Hannah om te proberen de stoel van de touringcar op te tillen. Het was zinloos. Hij kraakte even en kwam een klein stukje omhoog, maar niet voldoende. Ze hadden nog iemand nodig. Twee man om de stoel omhoog te trekken. Een ander om het been van het meisje onder het verwrongen metaal vandaan te trekken.

Hannah kon meer stemmen horen, bewegingen in de bus, mensen die bijkwamen en erachter probeerden te komen of hun reisgenoten nog leefden of niet.

Ze draaide zich om en riep: ‘Hé, we hebben hier hulp nodig. Kan iemand ons helpen?’

‘We hebben het nogal druk hier,’ riep een of andere slimmerd van ergens voor in de bus.

Maar toen kwam er een lange, slanke figuur overeind en kwam hun kant op. Bleek, met kort, blond haar dat aan één kant onder het bloed zat. Het zag er slecht uit, maar Hannah wist dat zelfs kleine hoofdwonden als een dolle kunnen bloeden.

‘Wat kan ik doen?’ Hij had een beschaafde stem met een licht Duits accent.

‘Iemand moet ons helpen om die stoel op te tillen, zodat we haar been vrij kunnen krijgen,’ zei Hannah.

De blonde man keek naar het meisje, toen naar Hannah, en ze zag de koele manier waarop hij de situatie inschatte. Ze schudde haar hoofd een beetje en hij knikte ten teken dat hij het had begrepen.

‘Goed. Eén, twee!’

Hannah liet het tillen aan de beide mannen over, terwijl zij voorzichtig het been van het meisje onder de stoelen vandaan trok. Het kostte een paar pogingen, maar ten slotte kregen ze haar been vrij.

De broer van het meisje legde haar in een wat comfortabe-

lere houding, rukte zijn jasje uit en legde dat onder haar hoofd. Onder zijn jas had hij een slobberend sweatshirt aan met daarop: GEEF ME EVEN DE TIJD OM EROVER NA TE DENKEN. Raar, dacht Hannah, de kleine dingen die je opvallen.

Ze voelde een hand op haar arm en draaide zich terug naar de man met het blonde haar. Arisch, dacht Hannah. Lederhosen en een hoed met een veer erin zouden hem niet misstaan.

‘Hoeveel zijn er dood, denk je?’ vroeg hij.

‘Vier of vijf. De anderen zijn misschien gewond.’

Hij keek naar het meisje en knikte. ‘Kun jij je herinneren wat er is gebeurd?’

Hannah probeerde na te denken. Ze had een beetje zitten dommelen. Het sneeuwde hard buiten. Het geloei van een claxon. Het gepiep van remmen en plotseling waren ze van de weg geraakt, een paar maal over de kop geslagen, en toen duisternis. Het was belachelijk dat ze zelfs maar hadden geprobeerd om de reis in deze storm te maken, maar de Academie was er gebrand op geweest om de studenten naar Het Tehuis te krijgen. Zodat ze veilig zouden zijn.

‘Niet veel,’ gaf ze toe.

Ze keek opnieuw om zich heen in de touringcar. Haar ogen gleden over de lichamen, de mensen die kreunend, huilend rechtop zaten. Ze probeerde zich te herinneren wat ze eerder had gemist.

De touringcar was tot stilstand gekomen en toen op zijn rechterzij gekanteld. Van waar Hannah stond te kijken, door de touringcar heen naar de plaats van de chauffeur, waren de ramen aan de linkerkant nog intact en wezen naar de donkere lucht boven hen. Overal dwarrelde sneeuw neer en de eerste vlokken begonnen het raam te bedekken. De ergste schade zat aan de rechterkant: verwrongen metaal, versplinterd glas. Die hele kant van de touringcar lag begraven in een diepe sneeuwhoop en dat betekende...

De deur, dacht ze. De deur is begraven. We kunnen er niet uit. ‘We zitten opgesloten,’ zei ze.

De blonde man knikte, alsof hij blij was dat iemand tot dezelfde conclusie was gekomen. ‘Maar zelfs als we eruit zouden kunnen komen, zouden we in dit weer niet veel kans maken.’

‘En de nooduitgang?’ vroeg Hannah.

‘Die heb ik ook al geprobeerd... Hij schijnt klem te zitten.’

‘Wat?’

De man pakte haar bij haar elleboog en leidde haar een stukje door de bus. Links van haar leidden drie traptreden naar het toilet en een andere deur. Daarboven stond op een bordje: IN NOODGEVAL AAN DE RODE HENDEL TREKKEN. DUW OM DE DEUR TE OPENEN. De blonde man trok aan de hendel en duwde tegen de deur. Hij gaf niet mee.

Hij stapte opzij en gebaarde dat Hannah het moest proberen. Dat deed ze. Verschillende keren, met toenemende frustratie. De deur zat muurvast. ‘Shit,’ vloekte ze. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Wie zal het zeggen? Misschien is hij bij de klap beschaaid?’

‘Wacht...’ Hannah herinnerde zich iets. ‘Moet er niet ergens zo’n hamer in de bus zijn, om de ruiten kapot te slaan?’

‘Klopt. Dat is het volgende raadsel.’

Hannah fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat bedoel je?’

De man deed een pas naar achteren en wees op een houder net boven het raam links van hen. Waar de hamer had moeten zitten, was er enkel een lege ruimte. ‘Daar zou er nog een moeten zitten, voor de dakvensters.’ Hij wees naar het dak. ‘Die is ook weggehaald.’

Hannah was verbijsterd. ‘Maar waarom?’

De blonde man glimlachte humorloos. ‘Wie zal het zeggen? Misschien heeft een of andere *Arschgeige* ze voor de grap meegenomen. Misschien heeft niemand de bus voor vertrek gecontroleerd...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘We moeten om hulp bellen,’ zei Hannah, en ze probeerde de paniek te onderdrukken. En toen drong het tot haar door. ‘Onze telefoons.’

Toen de studenten waren ingestapt, waren alle telefoons in beslag genomen en bij de bagage opgeborgen. Onderweg geen communicatie.

Niemand mocht weten waar ze naartoe zouden gaan.

Hannah staarde de blonde man aan. Geen enkele mogelijkheid om om hulp te bellen. En het was onmogelijk om te zeggen hoe lang het zou duren voor iemand hen zou komen redden. Hoe lang het zou duren voor iemand hen zou missen. En zelfs dan, wie zou er in dit weer komen om hen te hulp te schieten?

Ze draaide zich om naar de ramen en keek naar de lucht. Er begon zich al een laagje sneeuw te vormen, dat het laatste beetje van het zwakke grijze licht wegnam.

Ze zaten in de val. Met de doden. En als de redding niet snel kwam, zouden ze samen met hen worden begraven.

Meg

Wiegen. Eerst zachtjes. Een slaapliedje. ‘Rock-a-bye Baby’. Toen harder. Ruwer. Haar hoofd knalde tegen glas. Haar lichaam sloeg achterover en ze viel. Op de grond. Hard.

‘Au. Shit.’ Haar hart bonkte en haar ogen schoten open. ‘Wat gebeurt er, verdomme?’ Ze wreef over haar kloppende elleboog en keek om zich heen. Haar ogen voelden alsof iemand er zand in had gewreven. Haar hoofd voelde alsof er modder in zat.

Je bent uit bed gevallen. Maar waar?

Ze ging overeind zitten. Geen bed. Een houten bank. Een houten bank langs de randen van een ovaalvormige kamer. Een kamer die van de ene kant naar de andere schommelde. Buiten een grijze lucht, dwarrelende sneeuwvlokken. Overal glas. Ze werd misselijk. Ze dwong zichzelf er niet aan toe te geven.

Er lagen nog meer mensen verspreid over de houten banken. Vijf mensen. Allemaal in dezelfde blauwe skipakken. Net als zichzelf, besepte Meg. Allemaal in die kleine, schommelende kamer. Gegeseld door de wind, met sneeuw dat zich tegen de ramen ophoopte.

Dit is geen kamer. Kamers bewegen niet, idioot.

Ze trok zichzelf overeind. Haar benen voelden slap aan. De misselijkheid kwam weer opzetten. Daar moet ik wat aan doen, dacht ze. Ze zou nergens over haar nek kunnen gaan. Ze liep onzeker naar een kant van de kamer-die-geen-kamer-was. Ze keek door het raam en drukte haar handen en neus

ertegenaan, als een kind dat naar de eerste sneeuw tijdens Kerstmis keek.

Beneden – ver beneden – een besneeuwd bos. Boven haar een razernij van sneeuwvlokken in een enorme, grijze lucht.

‘Fuck.’

Weer dat wiegen. Het gebulder van de wind, dat werd verstomd door het dikke glas overal om haar heen, als een hongrig, gekooid beest. Een nieuwe lading witte vlokken bedolf het glas en verstoorde haar zicht. Maar Meg had genoeg gezien.

Gekreun achter haar. Een van de in blauwe skipakken gehulde lichamen werd wakker, ontpopte zich als een onhandige rups. Hij of zij – dat was met de capuchon op moeilijk te zeggen – ging overeind zitten. De anderen begonnen zich nu ook te bewegen. Een moment had Meg het krankzinnige gevoel dat als ze hun hoofden naar haar zouden draaien het verrotte, levende doden zouden zijn.

De man – midden dertig, volle baard – keek haar wazig aan. Hij trok de capuchon naar beneden en wreef over zijn hoofd. Zijn haar was tot donkere stoppels geschoren. ‘Godallemachtig.’ Hij keek om zich heen. ‘Waar ben ik?’

‘Je zit in een gondellift.’

‘Een wát?’

‘Gondellift. Je weet wel, zo’n ding dat aan een kabel hangt...’

Hij keek haar agressief aan. ‘Ik weet wat een gondellift is. Ik wil goddomme weten wat ik hier doe.’

Meg keek hem kalm aan. ‘Ik weet het niet. Weet je nog hoe je hier terecht bent gekomen?’

‘Nee. Jij?’

‘Nee.’

‘Het laatste wat ik me herinner...’ Hij zette grote ogen op. ‘Ben jij... Ben jij op weg naar Het Tehuis?’

Het Tehuis. Door de met opzet dubbelzinnige naam klonk het als een kuuroord. Maar het riep bij Meg geen enkel prettig

gevoel op. Integendeel, ze voelde een ijskoude rilling over haar rug gaan. *Het Tehuis*.

Ze gaf geen antwoord en keek weer naar buiten.

‘Voorlopig gaan we helemaal nergens heen.’

Ze keken allebei naar de grijze leegte, terwijl steeds meer sneeuw het glas bedekte. Een sneeuwstorm. Een zware sneeuwstorm.

‘We zitten vast.’

‘Vást? Zei je nou dat we vástzitten?’

Meg draaide zich om. Achter haar stond een vrouw van ongeveer haar eigen leeftijd. Rood haar. Gespannen uitdrukking op haar gezicht. Paniek in haar stem. Misschien een probleem.

Meg gaf niet meteen antwoord. Ze nam de andere mensen in de gondel in zich op. Eentje lag er nog met de capuchon over zijn hoofd te slapen. Sommige mensen konden door alles heen slapen. De andere twee – een kleine, gezette man met een bos donkere krullen en een oudere man met zilvergrijs haar en een bril – waren rechtop gaan zitten, rekten zich uit en keken om zich heen. Ze leken een beetje versuft maar kalm. Mooi.

‘Daar lijkt het wel op,’ zei ze tegen de vrouw. ‘Waarschijnlijk een stroomstoring.’

‘Een stroomstoring. O, geweldig. Absoluut geweldig.’

‘Ik twijfel er niet aan dat de gondel zo weer verdergaat.’ Dit kwam van de man met de baard. Zijn eerdere agressie was verdwenen. Hij schonk de vrouw een kleine glimlach. ‘Alles komt goed.’

Een leugen. Zelfs als de gondel weer in beweging zou komen, zelfs als ze hun bestemming zouden bereiken, zou alles nog niet goed komen. Maar leugens waren de smeerolie van het dagelijks leven. De vrouw glimlachte terug naar de man. Gerustgesteld. Doel bereikt.

‘Zei je nou dat we in een gondellift zitten?’ vroeg de oudere

man. 'Ik kan me helemaal niet herinneren dat iemand me heeft gezegd dat ik een gondel in moest.'

'Kan iemand zich nog iets herinneren?' vroeg Meg, terwijl ze om zich heen keek.

De anderen keken elkaar aan.

'We zaten in onze kamer.'

'We kregen net ons ontbijt.'

'Smaakte verschrikkelijk.'

'Toen... moet ik weer in slaap zijn gevallen...'

Meer verwarde blikken.

'Daarna herinnert niemand zich meer iets?' vroeg Meg. 'Niet tot het moment dat we hier wakker werden?'

Ze schudden hun hoofden.

De man met de baard ademde langzaam uit. 'Ze hebben ons verdoofd.'

'Doe niet zo raar,' zei de vrouw met het rode haar. 'Waarom zouden ze dat doen?'

'Nou, blijkbaar zodat we niet zouden weten waar we naartoe gaan of hoe we hier terecht zijn gekomen,' zei de kleine man.

'Ik kan... Ik kan me gewoon niet voorstellen dat ze zoiets zouden doen.'

Raar, dacht Meg. Zelfs nu, na alles wat er was gebeurd, hadden mensen moeite om te geloven waar 'ze' toe in staat waren. Maar ja, als je er middenin staat, kun je het oog van de storm niet zien.

'Goed,' zei de man met de baard. 'Aangezien we hier vastzitten en toch niets kunnen doen, zouden we onszelf misschien kunnen voorstellen. Ik ben Sean.'

'Meg,' zei Meg.

'Sarah,' zei de vrouw met het rode haar.

'Karl.' De kleine man stak zijn hand op.

'Max.' De oudere man glimlachte. 'Leuk jullie te leren kennen.'

‘Ik neem aan dat we hier allemaal om dezelfde reden zijn?’
zei Sean.

‘We worden geacht daar niet over te praten,’ zei Sarah.

‘Nou, ik denk dat we rustig kunnen aannemen...’

‘Je moet niks aannemen, maar het naadje van de kous willen weten.’

Meg keek Sarah aan. ‘Dat zei mijn baas ook altijd.’

‘Echt?’

‘Ja. En ik ergerde me er altijd dood aan.’

Sarah kneep haar lippen samen. Max kwam tussenbeide.

‘Dus, wat doen jullie... Ik bedoel, wat deden jullie, hiervoor?’

‘Ik heb lesgegeven,’ zei Sarah.

Quelle surprise, dacht Meg.

‘Ik ben advocaat geweest,’ zei Max. Hij stak zijn handen op.

‘Ik weet het, dien maar een aanklacht in.’

‘Ik heb in de springkastelen gezeten,’ zei Karl.

Ze keken hem aan en barstten in lachten uit. Een plotselinge, nerveuze bevrijding.

‘Hé!’ Karl keek beledigd, maar slechts een beetje. ‘Je kunt goed geld verdienen met springkastelen. Vroeger wel in elk geval.’

‘En jij?’ vroeg Meg aan Sean.

‘Ik? O, van alles. Ik heb verschillende banen gehad.’

Door een plotselinge windstoot begon de gondel harder heen en weer te zwaaien.

‘O, god.’ Sarah greep naar haar hals. Ze had een kleine, zilveren crucifix om. Meg vroeg zich af of ze nog meer redenen zou kunnen vinden om een aversie tegen deze vrouw te voelen.

‘Dus we zijn nogal een verschillend stelletje,’ zei Max.

‘En naadje van de kous of niet, ik neem aan dat we allemaal op weg zijn naar Het Tehuis?’ vroeg Karl, terwijl hij zijn borsteligen wenkbrauwen optrok.

Langzaam, een voor een, knikten ze allemaal.

‘Vrijwilligers?’

Meer geknik. Er waren maar twee soorten mensen die naar plekken als Het Tehuis gingen. Vrijwilligers en zij die geen keus hadden.

‘Is dit een goed moment om onze redenen te bespreken?’ vroeg Max. ‘Of bewaren we dat voor onze aankomst?’

‘Als we er ooit aankomen,’ zei Sarah, terwijl ze nerveus naar de stalen kabels boven hen keek.

Sean keek naar de slapende figuur in de hoek. ‘Wat vinden jullie? Moeten we die Schone Slaper wakker maken?’

Meg fronste haar wenkbrauwen. Toen stond ze op en liep naar de languit liggende figuur. Ze schudde voorzichtig aan zijn schouder. Hij rolde van de bank en viel met een klap op de grond.

Achter haar begon Sarah te gillen.

Meg realiseerde zich twee dingen.

Ze kende deze man.

En hij sliep niet. Hij was dood.